



En realidad, nunca estuviste aquí

Títol original: *You Were Never Really Here* **Direcció:** Lynne Ramsay **Guió:** Lynne Ramsay (novel·la: Jonathan Ames) **País:** Regne Unit **Durada:** 95 min **Any:** 2017 **Gènere:** Thriller, drama **Interpretació:** Joaquin Phoenix, Alessandro Nivola, John Doman, Judith Anna Roberts, Alex Manette, Ekaterina Samsonov, Kate Easton, Jason Babinsky, Frank Pando, Ryan Martin Brown, Scott Price, Dante Pereira-Olson, Jonathan Wilde, Leigh Dunham, Vinicius Damasceno **Música:** Jonny Greenwood **Fotografia:** Thomas Townend **Distribuïdora:** Caramel Films

Estrena a Espanya: 24/11/2017

No recomanada per a menors de 16 anys

Doblada en castellà i versió original subtitulada en castellà

SINOPSI

En Joe (Joaquin Phoenix), exmarine i antic veterà de guerra, és un tipus solitari que dedica el seu temps a intentar salvar dones que són explotades sexualment. No es permet ni amics ni amants i es guanya la vida rescatant joves de les urpes dels tractants de blanques. Un dia rep la trucada d'un polític perquè la seva filla ha estat segrestada. (Filmaffinity.com)

CRÍTICA

Viatge a la fi de la nit

Un exmarine reconvertit en "aconseguidor" a sou ha de rescatar la filla d'un polític, abduïda per una xarxa de prostitució infantil

Quan va debutar amb *Ratcatcher* (1999), Lynne Ramsay va deixar clar que no havia arribat al cinema per sotmetre's a models de llenguatge que limitessin la seva invenció. La seva matèria primera era la mateixa que va nodrir l'escola realista anglosaxona, però l'estil s'allunyava radicalment d'aquests patrons: el seu gust per la sinèdoque, capaç d'aïllar i amplificar detalls reveladors en el desolador univers moral de la història, lliscaven l'aspecte testimonial cap a l'àmbit al·lucinatori, gairebé oníric. El seu quart llargmetratge, **En realidad, nunca estuviste aquí**, que va arribar *in extremis* i inacabat a la Secció Oficial de l'últim Canes, ha estat rebut com un considerable canvi de registre en la seva carrera, però no existeix tal ruptura: l'escriptura visual de Ramsay no ha fet més que evolucionar i radicalitzar-se sense traïr els seus principis, acreditant-la com una de les més sofisticades formalistes del cinema contemporani. El seu últim treball és un triomf de l'estil. De l'estil com a creador de contingut, complexitat i subtileza.

Jonathan Ames, autor de la brevíssima novel·la que inspira aquest viatge (al·lucinant) a la fi de la nit, reconeixia al Donald Westlake de les novel·les de Parker com una de les fonts d'inspiració per al seu exercici d'estil en clau *hardboiled*. És possible que Ramsay no hagi necessitat inspirar-se en *A quemarropa* (1967) de John Boorman per trobar la clau estilística d'**En realidad, nunca estuviste aquí**, però en aquella adaptació de la primera novel·la de Parker es manifestava una revolució del llenguatge i un propòsit similars: un recargolament de l'expressió per canalitzar la turbulenta subjectivitat del protagonista.

A la pel·lícula, un exmarine reconvertit en "aconseguidor" a sou ha de rescatar la filla d'un polític, abduïda per una xarxa de prostitució infantil. La fragmentació de la mirada aquesta vegada arriba a forçar els límits de la gramàtica, igualant en una mateixa seqüència vivència, observació, trauma, record i al·lucinació culpable. La directora asfíxia la paraula al màxim per deixar que siguin les imatges les que prenguin el comandament d'un discurs intel·ligible, però gens submís a les convencionals expectatives de satisfacció narrativa. La planificació i el muntatge no estan al servei de la literalitat, sinó del matís en aquest malson que, entre altres troballes, resumeix una violenta irrupció en un bordell mitjançant imatges de videovigilància i obre inesperades portes de sentit -la foto a les turistes orientals- en els seus (suposats) temps morts.

Jordi Costa – elpais.com